Серед звичайних, невеликих ляльок — одна була моя найулюбленіша.

Звали її Тася,— як і мене.

Вона була в нас дуже давно й багато вже лиха зазнала в своєму житті: ступні на обох ногах в неї були відбиті, голова проламана — посеред лоба дірка. Доводилося голову хусточкою запинати, щоб не видно було. А все ж таки я люблю її найдужче.

От настала весна, й ми зібралися їхати на дачу.

Мама укладала в чемодани все, що треба взяти с собою,— одежу, білизну, посуд.

Ну, та й іграшки також.

Одягла я свою Тасю як слід: гарне плаття, пальто, панчішки й черевички на обламані ніжки, капелюшок на пробиту голівку... І понесла до мами, щоб теж покласти в чемодан.

— Ні,— сказала мама,— навіщо брати з собою старий мотлох? Цю ляльку ми не візьмемо.

Я похнюпилася, сіла в куток і стала думати.

Бідна моя Тася! Як же вона залишиться сама в місті, в спустілій квартирі?.. Я гулятиму собі в садку, збиратиму ягоди й гриби в лісі, гратимусь на піщаному березі озера, а вона тут буде сумувати й плакати невидимими нікому сльозами... І докоряти мені за те, що я її покинула... Ні, це неможливо! Треба щось зробити...

І от вранці, коли нас повдягали й звеліли виходити з дому, щоб їхати на вокзал, я нишком прослизнула в дитячу кімнату.

Тася зовсім напоготові, зодягнена по-дорожньому, сиділа в куточку. Я швидко схопила її й сунула собі під пальто.

Ніхто не побачив...

Коло під'їзду вже стояли візники.

— Сідай скоріше, Тасю, чого ти забарилася? — каже мама.

Я обережно,— щоб лялька не випала з-під пальта,— влізла в бричку.

От і вокзал.

— Беріться за руки, діти, беріться за руки! — клопоталася мама. Вона боялася, щоб ми не розгубилися у вокзальній юрбі.

Я миттю примостилася так, щоб стати скраю: в мене ж одна рука була зайнята — тримала ляльку крізь пальто...

Зараз подадуть поїзд...

Тут я повинна розповісти, яка я була боягузка: я страшенно боялася паровозів. Коли підходив паровоз, пихкав, сичав і гудів, я з жахом заплющувала очі і ховалася за чиюсь спину. Аля потім сміялася з мене й казала:

— А ти й не бачила, не бачила! На паровозі сидів верхи машиніст і підганяв батіжком!

І я вірила, що не й справді так було.

...Та от нарешті поїзд спинився, грюкнули вагони, й ми стали залазити. Всі почали розміщуватися на лавках, скидати пальта, прощатися з батьком, який, провівши нас, мав іти на роботу. А я забилася в куток і боялася зняти пальто: що. як побачать мою Тасю й батько забере її назад, у порожню квартиру?..

І тільки тоді, коли поїзд рушив, батько залишився на пероні й всі стали махати йому руками й гукати "до побачення!", я гордо витягла з-під пальта свою любу ляльку!..

Мама не розсердилася. Вона тільки здивувалася, засміялася й сказала:

— Ну що ж, це непогано, що ти так любиш своїх давніх Друзів!

Отака була подія з моєю улюбленою лялькою.